Antonín Sova

Antonín Sova (1864–1928) zanechal v dějinách české kultury stopu jako básník, prozaik a historicky první ředitel pražské Městské knihovny v letech 1898–1920.

Po maturitě na písecké gymnáziu odešel mladý Sova do Prahy studovat práva, ale zanedlouho musel pro nedostatek finančních prostředků studií zanechat a vrátit se domů. Trvalejší příjmy mu zajistil až zmíněný knihovnický post ředitele. Aktivně se účastnil práce ve spolku beletristů Máj a v literárním odboru Umělecké besedy. Roku 1895 podepsal kolektivní manifest České moderny. Jeho literární tvorba byla ovlivněna dobovými uměleckými směry – realismem, symbolismem a impresionismem. Sova nebyl jen geniálním básníkem - kromě pětadvaceti básnických sbírek vydal také tři romány a několik povídkových souborů.

Zvláštní postavení v jeho tvorbě má Ivův román z roku 1902, zahajující souvislou tradici české lyrizované prózy. O díle lze rozvažovat jako o románu klíčovém, tedy specifickém románovém žánru, kdy je zdánlivě vyprávěn fiktivní příběh, za nímž však tušíme – díky různým šifrovaným odkazům a aluzím – reálné prototypy postav, skutečné osoby. Těmi jsou malíř Jan Vochoč a bulharská básnířka (po otci s českými kořeny) Ljuba Splítková.